

**Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΤΗΣ ΚΑΡΙΤΣΑΣ
«Ο ΡΟΥΜΑΝΟΣ»**

Γίγαντας, με δύο μάτια έξυπνα, αστραφτερά
είχε κι από πίσω μάτια και στα πόδια του φτερά.
Έπιανε σφαχτό στη λάκα, στον ανήφορο λαγό
και τον ποντικό στη φάκα, δίχως δόλωμα, θαρρώ.

Έκανε τη νύχτα μέρα, νυχτοπούλι αρπαχτικό
μυριζόταν τον αέρα σαν αγρίμι νηστικό.
Πάντοτε λαγο..κοιμόταν με το γκρα του στο πλευρό
χίλια-δυο ονειρευόταν και ξυπνούσε στο φτερό.

Από μάρμαρο το στήθος, με ψυχόπονη καρδιά
η ζωή του ένας μύθος μ' επεισόδια φαρδιά.
Σαν τανάλια η παλάμη, σαν οβίδα η γροθιά
με τη σφαίρα στη θαλάμη πρώτος και στη μπαλοθιά.

Δεν τον έπιανε το βόλι, τα 'βαζε και μ' εκατό
τον φοβούνταν κ' οι διαβόλοι, τι 'χε Άγιο φυλαχτό.
Έλληνας πάνω απ' όλα και στην πρώτη τη γραμμή
με αρβύλα δίχως σόλα πολεμούσε με ορμή

δώδεκα και δεκατρία, τότε στους βαλκανικούς
που εθύμιζαν σ' αντρεία Μαραθώνες, Γρανικούς.
Με μετάλλια στο στήθος γύρισε απ' το στρατό
για αντρεία και για ήθος και μια χλαίνη για παλτό.

Τα ρουμάνια 'χε λημέρι, κλέφτης και αρματολός
και λευκός σαν περιστέρι, συμπαθής αμαρτωλός.
Μοίραζε ό,τι κι αν είχε, μα τα ξένα.. μισιακά
απ' το έγκλημα απείχε και περιστασιακά

έριχνε μονάχα ξύλο, τόσο, για να φοβηθούν
και να έχουνε.. τον ψύλλο σαν ξανασυναντηθούν
να 'ναι φρόνιμοι, με ήθος και πολύ προσεκτικοί
σαν ο λόγος του συνήθως ήταν στην προστακτική.

Κάθε μία.. αμαρτία ήταν και ξεχωριστή
μόνος ή με.. απαρτία είχε αναγνωριστεί
από όλο το σινάφι ως ο μόνος αρχηγός
με του ουρανού χρυσάφι τα αστέρια, στρατηγός.

Άγριος όπως η φύση, με αλύγιστη πυγμή
λεύτερος μέσα στη ζήση μέχρι κείνη τη στιγμή
που 'μεινε στο Παλαμήδι, στη σκλαβιά και φυλακή
κι έχασε το κεραμίδι της καλύβας του, εκεί,

που την άραζε ο βλάχος, άρχοντας και βασιλιάς
και στις πλάτες του ο βράχος κάστρο αετοφωλιάς.
Άλλος άνθρωπος εβγήκε, μυαλωμένος, γνωστικός
και τη στράτα του αφήκε κι άλλη πήρε βιαστικός.

Μες της αρετής το δρόμο ωσάν άλλος Ηρακλής
φίλος τώρα με το Νόμο, ήσυχος και μερακλής
σαν κατάλαβε τα λάθη, που 'χε κάμει ο φτωχός
ζήταγε με το καλάθι τη συγνώμη κι ευτυχώς

που 'κανε το κρίμα ζάπι και μετάνιωσε πολύ
κι έτσι του 'διναν αγάπη κι όχι ξύδι με χολή.
Τίμιος και όχι κλέφτης, κίνησε απ' το μηδέν
τον απόφευγε ο ψεύτης και δεν έλεγε ουδέν.

Τα τεράστια προσόντα ψυχικά, σωματικά
φαίνονταν και στα ογδόντα, όλα τους πραγματικά.
Άντρακλας χωρίς καμπούρα, άγαλμα ευθυτενές
και στο χέρι του μαγκούρα, ηλικίας.. εμφανές.

Και στα εκατό πιο κάτω, που 'χε ο χάρος νικηθεί
του 'στησε παγίδα κάπου για να τον εκδικηθεί.

Δε τον πήρε ακουμπέτι όταν κράταγε το γκρα
σαν βρισκόταν στο κουρμπέτι, στο Μπιζάνι και στο Σκρα

μα τον πήρε απ' το κρεβάτι, από πέσιμο τρανό
σαν το τσακισμένο ελάτι 'π' αστραπή και κεραυνό..

Η ζωή του ένας θρύλος, γίγαντας ιστορικός
τα γονιδιά του γρύλος, άτλαντας πληθωρικός.

Ο Πολύφημος αν ζούσε θα 'ταν με αυτόν φτυστός
κι ο «Κανένας» αν μιλούσε, θα 'λεγε, μου 'ναι γνωστός.

Τούτη φαίνεται η ράτσα έρχεται απ' τα παλιά
κ' εμφανίζει μία φάτσα με του μύθου τη μιλιά

μια φορά στα χίλια χρόνια, ανεξήγητα κενά
και για να υπάρχει αιώνια, Θεία Πρόνοια τη γεννά.

Ο «Ρουμάνος» ήταν τέτοιος από τούτη τη γενιά.

Του αξίζει μια επέτειος στην Καρίτσα με αρνιά

με κλαρίνα, με νταούλια, στο χορό οι κοπελιές
με Αυγερινό και Πούλια και να πέφτουν πιστολιές
απ' τον τάφο του επάνω, μήπως έτσι σηκωθεί
και γνωρίσουν το Ρουμάνο οι γενιές που θα 'χουν 'ρθει!